

אגרות הר"ף

פרשת ויצא

ו' אגרות מרכיבי האדמו"ר רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א ראב"ד מרוקו ובהם עצה לחיים, מעשי קדמונים, הדרכות ומנהגים, עצות מוסרים וניצוני אורים, אור מישרים, ממשין תורה נובעים, ליישר הלככות ולטהר המעשים + אגרות לשעשה ולדורות שנכתבו בשנת תש"ע בידי רבינו שליט"א + ערש"ק פרשת ויצא, כסלו תשפ"ב

סגולה עצומה קריאת קדש מהאדמו"ר רבי יאשיהו פינטו שליט"א

לסעודה בהלולת ה"בת עין" רבי אברהם דב בן דוד מאוריטש י"ב בכסלו

ללמד זכות על עם ישראל לכן הוא מוסף בבית דין של מעלה דין מבית דין של מטה שהיה צדיק וחסיד גדול שכל נשמות עם ישראל קשורים בו והיה מליץ ישר על עם ישראל ומבין את מאוי הנפש של עם ישראל.

כך מצאנו ברבה בר נחמני כאשר היה מחלקת בשמים מתי מקבלים צרעת, בהרת, טמאה וכו' בישיבה של מעלה החלט להביא את נשמתו של רבה בר נחמני להביאו לבית דין של מעלה בכדי לבאר מחלקת זו.

י"ב בכסלו זהו יום מיוחד בו חלה הלולת ה"בת עין" שהיה קדש וצדיק גדול ובעל מעלות נשגבות וכוחות גדולים.

ישנו יסוד גדול שעלינו לדעת ולהבין, בשמים יש בית דין של מעלה שהנו כעין בית דין של מטה והוא מרכב מראש אב בית דין, דינים, תובע, נתבע, סגוריה, קטגוריה וכל דבר עובר באותה דרך בבית דין של מעלה.

הקב"ה רוצה טוב לעם ישראל ויודע שצריכים

סעודת מצוה בהלולת ה"בת עין"

"זהסעודה שעורכים לכבודו ממתקת את הדינים ומשמיעה לכל אחד מאתנו ישועה ושומחה גדולה, לכן ישתדלו צדיקים בבתי מדרש של 'שובה ישראל' להשתדל לערך ב"ב בכסלו סעודה והלולא לכבוד ה"בת עין"

מ.מ.מ.

כלנו משתתפים בסעודת המצוה המסוגלת לישועה

הקשים שהיו בארץ ישראל, בימים שהיה רעב, רדיפות הגויים שהיו קשות וחמורות מאוד, רעידות אדמה קשות וכדומה.

באחת מרעידות האדמה הקשות היה לפלא עצום שלמרות ההרס הרב היכן שעמדו ה"בת עין" ותלמידיו לא נחרב ולא נשבר. כך קבלו רבותינו מדורי דורות ביום י"ב בכסלו לעשות הלולה וסעודה לעלוי נשמת הצדיק גדול בעל ה"בת עין" שהיה קדש קדשים.

בודאי אם גדולי עולם חשבו לעשות הלולה ולגדל ולחזק את זה וכל שכן אם ידידנו הרב הגאון, הצדיק, החסיד, הפרוש, כל כלו קדש יאמר לו, כל כלו עבודת ה' וזכוי הרבים, עליו אפשר לומר "ישמחו השמים ותגל הארץ" רבי אלימלך בידרמן הצדיק שאהוב עלינו אהבה מרבה אמר וחושב שבעל ה"בת עין" טוב לעשות לו את ההלולה, ודאי שבעולמות עליונים הצדיק הזה נמצא בבית דין של מעלה והסעודה שעורכים לכבודו ממתקת את הדינים ומשפיעה לכל אחד מאתנו ישועה ושמחה גדולה, מתוק הדינים זהו הדבר הגדול והחשוב ביותר.

לכן ישתדלו צדיקים בבתי מדרש של שובה ישראל להשתדל לערך ב"ב בכסלו סעודה והלולה לכבוד ה"בת עין".

בשנה זו ההלולה חלה ביום שלישי ובימי שלישי נוהגים ב"שובה ישראל" לקיים גם סעודת מצוה לכבוד הושע בן בארי שנאמר "סעדני ה' ואושע".

ידוע מה שאומר החוזה מלונבלין על סעודת מצוה לכבוד הושע בן בארי ביום שלישי יש לזה כוח גדול "יבוא טוב יקבל טוב מטוב לטוב" השפעה גדולה מהקב"ה ובע"ה נהיה כלנו תחת שמירתו הגדולה של הקב"ה שנאמר "שומרני אל כאישון בת עין".

הקב"ה ישמרנו ויצילנו וירוממנו ועל ידי זה ישפע שפע מכל העולמות ונזכה בע"ה להושע ולהגאל "ובא לציון גואל", נעלה ונתעלה וננצח את כל הנסיונות והדברים הקשים שעם ישראל עומד כנגדם בזכות הצדיקים שוכני עפר שהיו מליצי ישראל על כלנו נזכה לגאולה שלמה.

אם כן נבין שבכל בית דין של מעלה ישנה נשמה אחת של צדיק שנפטר מהעולם הזה מצרפת לבית דין של מעלה וזאת משום שמלאכים הם קדושים אולם אינם מכירים בתאוותיהם ורצונותיהם של בני האדם משכך אינם יכולים לדון את בני האדם.

ישנם לא מעט ספורים על נשמות של נפטרים שבאו לצדיקים והעידו על אותם צדיקים שיושבים בבית דין של מעלה שהיו קשים ומקפידים יותר מהמלאכים ובקשו מאותם צדיקים בעולם הזה לפעל שיוציאו את אותם צדיקים מהיותם דינים בבית דין של מעלה.

אם כך הקב"ה לוקח לבית דין של מעלה נשמות של צדיקים שכלל עם ישראל היה קשור אתם והם מליצי ישראל על עם ישראל שהיו בבית דין של מעלה.

כאשר אדם בא להשתטח בקבר של צדיק, אנו מקבלים על עצמנו תשובה מתוך חרטה גמורה ורצון לתקן את דרכינו ומבקשים שאותו צדיק יהיה מליץ ישראל עלינו לפני הקב"ה בבית דין של מעלה. חשוב לדעת שאנו מתפללים לקב"ה ומבקשים שהצדיק יהיה מליץ ישראל בעדנו שתקבל תפלתנו לרצון לפני הקב"ה ובית דין של מעלה, אסור להתפלל לצדיק שימלא בקשתינו.

אם כן כאשר עושים הלולה, סעודה לצדיק מסים או משתטחים על קברו, מדבר על צדיקים שגדולי הדור במשך הדורות הרגישו והבינו שאלו צדיקים שיש להם כוח ונמצאים בבית דין של מעלה ובכוחם לשנות ולמתק את הדינים על עם ישראל. בכח ההלולה שבה נעשה סעודה וכו' אותם צדיקים מקבלים יותר הבנה, ומקלים יותר את הדין מעל כלל עם ישראל. זוהי אחת הסבות לקיום הלולת צדיקים.

ב"ה אנו נמצאים ביום ערב ההלולה של ה"בת עין" י"ב בכסלו, רבי אברהם דב בן רבי דוד, שהיה קדש קדשים היה אחד התלמידים של אדמו"רי טשרנוביל, ותלמיד של רבי לוי יצחק מברדיטשוב שכל מי שבסביבת אותם צדיקים ודאי מעלתו גדולה ורמה ביותר.

ל"בת עין" היתה מסירות נפש גדולה ביותר ואהבה גדולה לארץ ישראל וכן מסירות הנפש בזמנים

יְצִילֵנוּ מִכָּל רָע

בְּכָלִי הַנַּעֲשֶׂה מַעֲוֹרָם לֹא נִטְמָאִים חוּץ מִכָּלֵב הַיָּם,
שְׂכָלִי הַנַּעֲשֶׂה מַעֲוֹרוֹ נִטְמָא, מָה שׁוֹנֶה כָּלֵב הַיָּם
מִכָּל חַיּוֹת הַיָּם?

אֲלֵא הַהֶסֶבֶר הוּא, לְכָלֵב הַיָּם יֵשׁ מִדָּה אַחֲרַת מִכָּל
הַמַּדּוֹת וְהִיא, כְּאֲשֶׁר רוֹאֶה סַכְנָה בַּיָּם אוֹמֵר אֲנִי
בֶּן יִבְשָׁה וּבּוֹרַח לִיבְשָׁה, מִתִּי שְׂרוּאָה סַכְנָה בִּיבְשָׁה
אוֹמֵר אֲנִי בֶּן הַיָּם וּבּוֹרַח לִי וְלִכּוֹן, מִשׁוּם שְׂטֵבְעוּ,
טֵבַע כְּפוֹל וְנֶאֱמַנּוּתוֹ אֵינָה נֶאֱמַנּוּת מַחֲלֵטָה, פְּעָמִים
בוֹגֵד בַּחֲבָרָיו בַּיָּם וּפְעָמִים בוֹגֵד בִּידִידָיו בִּיבְשָׁה,
וְרוֹאֶה רַק אֶת טוֹבַת עֲצָמוֹ אִמְרוּ חַז"ל: כָּלֵב הַיָּם
טָמֵא וּמְטָמֵא!

לְכוּן, רַבְקָה אִמְנוּ, כְּאֲשֶׁר חֲשַׁבָה שָׂזָה בֶּן אַחַד שֵׁישׁ
לוֹ אוֹפִי כְּפוֹל וְאוֹפִי לֹא נֶאֱמַן לְדָרֵךְ אַחַת, אֲלֵא
נֶאֱמַן רַק לְרַצוֹנוֹתָיו, לְמַטְרוֹתָיו וְלַצְרָכָיו, הַלֵּכָה
לְדַרוֹשׁ אֶת ה' בְּבֵית מִדְרָשׁ שֶׁל שֵׁם וְעֵבֶר.

יְדוּעַ אֲשֶׁר אִמְרוּ חַז"ל (שַׁבָּת כ"ג): כָּל מִי שֶׁמִּרְחַם
עַל תַּלְמִידֵי חֲכָמִים, זוֹכֵה לְבָנִים תַּלְמִידֵי חֲכָמִים
לְכוּן, הַלֵּכָה לְבֵית מִדְרָשׁ שֶׁל שֵׁם וְעֵבֶר לְרַחֵם
וְלַעֲזֹר לְתַלְמִידֵי חֲכָמִים וּבּוֹדָאִי, מִזֶּה תִּזְכֶּה, שְׂאוֹתוֹ
בֶּן שְׂחַשְׁבָּה שֶׁהוּא בֶּן אַחַד וְלֹא תְאוּמִים וְדַחְפָּיו
וּמַחֲשׁוֹבוֹתָיו כְּפוֹלוֹת יִכְנַס בּוֹ הַזְכוּת שֶׁל הַרְחָמִים
וְיִשׁוּב אֵל ה'.

בְּחַיִּים, כְּשֶׁאָדָם רוֹאֶה צָרָה וּבַעֲיָה, אָדָם צָרִיךְ
לַעֲשׂוֹת אֶת הַכֹּל בְּכַדִּי לְהִתְגַּבֵּר עָלֶיהָ בְּלַחֵשׁ וּבְשִׁקֵּט
וְלִהְשֵׁתְדֵל לְהִמָּנַע מִחִלּוּל ה' לְכוּן, יֵשׁ קוִיִּם אָדָמִים,
שׂוֹדָאִי צָרִיךְ לְהִזְהָר לֹא לַעֲבֹר אוֹתָם, אֲךָ כְּאֲשֶׁר
מִבִּינֵים, שׂוֹז מַלְחַמַת טְמָאָה נֶגֶד הַקִּדְשָׁה וְשׂוֹרְצִים
לְהַרִים יָד עַל דַּת יִשְׂרָאֵל בְּגֵדֵר "יוֹנִים נִקְבְּצוּ עָלַי"
צָרִיךְ לְהִלָּחֵם בְּחֵרוֹף נֶפֶשׁ, עַד כַּדִּי מְסִירוֹת נֶפֶשׁ.

בְּבַקְשָׁה מִכָּל אֶהוּבֵינוּ וְחַבִּיבֵינוּ, לְהִתְפַּלֵּל בְּכָל כַּחַ
עַל בְּרִיאוֹתֵינוּ, וְאוֹר חֲדָשׁ עַל צִיּוֹן תְּאִיר.

שְׁבוּעַ זֶה, פְּרִשְׁתָּ הַשְּׁבוּעַ מִדְּבַרַת בְּמַלְחַמַת הַטּוֹב
וְהָרַע; יַעֲקֹב וְעָשׂו, כְּשֶׁרַבְקָה אִמְנוּ הִיתָה הָרָה
כְּשֶׁהִלְכָה לִיד בֵּית מִדְרָשׁ יַעֲקֹב הָיָה מְפָרְכֵס לְצֵאת
וּכְשֶׁהִלְכָה לְפָנָי בֵּית עֲבוּדָה זָרָה עָשׂו הָיָה מְפָרְכֵס
לְצֵאת וְתִלְךָ לְדַרְשׁ אֶת ה', אִמְרוּ חַז"ל הַלֵּכָה לְבֵית
מִדְרָשׁ שֶׁל שֵׁם וְעֵבֶר לְדַרוֹשׁ אֶת ה' מָה לַעֲשׂוֹת.

וְקִשָּׁה: מָה חֲשַׁבָה שִׁיְהִיָּה בְּבֵית מִדְרָשׁ שֶׁל שֵׁם
וְעֵבֶר? וְעוֹד קִשָּׁה, מָה הִיתָה כָּל מַחֲשַׁבְתָּהּ וְהַרְגְּשָׁתָּהּ
שֶׁל רַבְקָה?

וְאִפְשָׁר לְפָרֵשׁ וְלוֹמַר יִשְׁנָם כְּמָה סוּגִים שֶׁל אֲנָשִׁים:
יֵשׁ אָדָם רָשָׁע שִׁיּוֹדְעִים שֶׁהוּא רָשָׁע וְאִף הוּא יוֹדֵעַ,
שֶׁהוּא רָשָׁע; וְיֵשׁ אָדָם שֶׁהוּא רָשָׁע, אֲךָ חוֹשֵׁב שֶׁהוּא
צַדִּיק וְגוֹנֵב אֶת דַּעַת הַבְּרִיּוֹת בְּמַחֲשַׁבָה שֶׁהוּא צַדִּיק.
הִנֵּה הַרָשָׁע שֶׁחוֹשֵׁב שֶׁהוּא צַדִּיק, הוּא הַבַּעֲיָה
הַחֲמוּדָה בְּיוֹתֵר מִשׁוּם שֶׁחוֹשֵׁב שֶׁהוּא צַדִּיק וּמְשַׁכְּנֵעַ
אֶת עֲצָמוֹ שֶׁהוּא צַדִּיק וּבְזֶה חוֹטֵא וּמַחֲטִיא וְלַעֲלוֹם
לֹא יִבִּין אֶת אֲשֶׁר עָשָׂה וְזוֹ הַסַּכְנָה הַגְּדוֹלָה בְּיוֹתֵר
מִהַצְּבוּעִים, אֲשֶׁר מְרִאִים עֲצָמָם כְּצַדִּיקִים וּמְטִילִים
פְּגָמִים וּמוֹמִים בְּקִדְשֵׁים

מִבְּרִיאַת הָעוֹלָם, הָיוּ אֶת הַבַּעֲלִי מוֹם, אֲשֶׁר הִזִּיקוּ
וְצַעְרוּ לָעַם יִשְׂרָאֵל וְהִנֵּה רַבְקָה אִמְנוּ לֹא יָדְעָה
שֵׁישׁ לָהּ תְאוּמִים בְּבִטְנָהּ, חֲשַׁבָה שָׂזָה בֶּן אַחַד,
אֲשֶׁר פְּעָמִים רוֹצֵה לִילֵךְ לְבֵית מִדְרָשׁ וּלְפַעְעָמִים
רוֹצֵה לִילֵךְ לְמַקוֹמוֹת שֶׁל עֲבוּדָה זָרָה פּוֹסֵחַ עַל
שְׁנֵי הַסַּעֲפִים, גַּם תּוֹרָה וְגַם דֶּרֶךְ רָעָה וְזֶה הָיָה
הַצַּעַר הַגְּדוֹל שֶׁל רַבְקָה אִמְנוּ. שִׁכָּן טוֹבָה יוֹתֵר
דְּרָכּוֹ שֶׁל רָשָׁע, שִׁיּוֹדֵעַ שֶׁהוּא רָשָׁע וְהוּא יַחֲזֹר
בְּתִשׁוּבָה מִרָשָׁע שֶׁמִּתְנַהֵּג כְּצַדִּיק, שֶׁמַּעֲלוֹם לֹא יַחֲזֹר
בְּתִשׁוּבָה.

וְכַבֵּר אִמְרוּ חַז"ל (פְּלִים פ"ז מִשְׁנָה י"ג): כָּל שְׁבִיִּים
טָהוֹר חוּץ מִכָּלֵב הַיָּם, וּפְרָשׁוּ כָּל הַחַיּוֹת שֶׁנִּמְצְאוּ
בַּיָּם, אִם עָשָׂה צַעֲרוֹן כָּלִי הַכָּלִי לֹא נִטְמָא, נוֹגְעִים

שְׂלוֹשָׁה שְׂלָבִים בְּחַיֵּי הָאָדָם

וַיַּעֲתֵק מִשָּׁם וַיַּחֲפֹר בְּאֵר אַחֲרַת וְלֹא רְבוּ עָלֶיהָ
וַיִּקְרָא שְׁמָהּ רַחֲבוֹת וַיֹּאמֶר כִּי עָתָה הַרְחִיב ה' לָנוּ
וּפְרִינוּ בְּאֶרֶץ"

"וַיִּרְיֵבוּ רַעֲיֵי גֵרָר עִם רַעֲיֵי יַצְחָק לֵאמֹר לָנוּ הַמַּיִם
וַיִּקְרָא שֵׁם הַבְּאֵר עֶשֶׂק כִּי הִתְעַשְׂקוּ עִמּוֹ וַיַּחֲפְרוּ
בְּאֵר אַחֲרַת וַיִּרְיֵבוּ גַם עָלֶיהָ וַיִּקְרָא שְׁמָהּ שִׁטְנָה

והם קדשו השטנה כעל על צואריהם לסבל ממנה כל ימי חייהם וכך, כל חייהם חיי יסורים, חיי עשק וחיי שטנה לכן, על האדם לנסות, בכל כוחו, להכנס במהרה לרחובות כי ירחיב ה' גבולנו

כאשר, האדם מרגיש מצר ודברים קשים סוגרים את נפשו, ילמד יסוד גדול: יכניע את נפשו לפני רבון העולמים ויקבל על עצמו ונפשי כעפר לכל תהיה ויקבל על עצמו קבלות חדשות וחזקות בעבודת ה', להרבות בתורה, להרבות בחסד, להרבות בעזרה לזולת, להרבות ביראת שמים "ואתה מחיה את כלם" הקב"ה נותן בו חיות חדשה "קוה אל ה' חזק ויאמץ לבך וקוה אל ה'"

הקב"ה משפיע שפע ממרום ומחזקו ומרוממו מעלה מעלה ומקיים הפסוק "וקרא לך שם חדש" המהות של חיינו נהיית, מהות של חיים חדשים הקב"ה ירחיב גבולנו בתורה, ביראת שמים ובתלמידים

"ופרצת ימה וקדמה" "מי יעלה בהר ה' ומי יקום במקום קדשו נקי כפים ובר לבב" ה' עז לעמו יתן ה' יברך את עמו בשלום

והנה, מוצאים שלושה בארות חפר יצחק אבינו עשק שטנה ורחובות; שלושה בארות אלו מסמנות שלושה תקופות בחיי האדם, בתחלה שאדם מתחיל את חייו, עשק, היצר הרע מנסה לעשק אותו, היצר נמצא בכוחותיו החזקים, מערער את האדם ומנסה להוליכו לדרכים רעות; שלב שני בחיי האדם, שטנה, אדם מצליח ובונה מעמד כלשהו בחייו והנה, באה השטנה, שאנשים רעים קמים שמנסים להזיק להפריע לו ולצערו, אך כאשר אדם יודע איך לנהג "ויעתק משם" יודע בחכמה, איך להתרחק ולעבר את שני השלבים האלה בחיים, מגיע לשלב רחובות, כי ירחיב ה' לנו ונכנס לתקופה של חן חסד ורחמים מהקב"ה

וצריך לדעת, שבכל עגן בחיים, האדם עובר עשק, שטנה ורחובות בעסק חדש אשר פותח, בדרך חדשה אשר הולך בה וצריך להיות איתן חכם, לדעת למצא את השביל הנכון להלך בו ולא להשאיר שקוע ודבוק בעשק, או בשטנה. הרבה אנשים עברו תקופות של עשק, או שטנה בחייהם והעשק, או השטנה נהיו על על צואריהם

אגרת ג

תולדה ארץ על בלימה

וקראה מהר לאחותה ובקשה ממנה, שתלך עם בעלה לירושלים והיא לא חטאה ובשתנית המים, לא יקרה לה מאומה. וכך היה, נסעה האחות עם גיסה, שחשב שהיא אשתו, לירושלים והכהן נתן להם לשתות מן המים, אשר שם המפרש היה מחוק בו ולא קרה לה מאומה, אך כאשר פגשה את אחותה, בשובה מירושלים, חבקה ונשקה את אחותה והוציאה מפיה אור, אשר היה בו מן המים ואיך שנשמה האחות הסוטה את האור מאחותה, נפלה ומתה! כפי שהתורה קבעה, אשה שסטתה תחת בעלה ואין עדים ובעלה חושד בה, לוקחים אותה לבית המקדש, מוחקים השם המפרש במים נותנים לסוטה לשתות ואם חטאה, היתה מתה כך קרה לאותה אשה, ברגע שהריחה את אחותה מתה כמיתת הסוטה. אם כן, מוצאים שאותן שתי אחיות, היו כן דומות ואפלו הבעל לא זהה ביניהן. מובא בשו"ת נודע ביהודה שהיה מעשה באשה

ואלה תולדות יצחק בן אברהם, אברהם הוליד את יצחק" אמרו חז"ל: שפניו של יצחק היו דומים לפני אברהם. גם גדול זה, עשה הקב"ה, משום שליציני הדור היו אומרים כמה שנים, אברהם חי עם שרה ולא התעברה וכאשר היתה בבית אבימלך, וודאי משם התעברה לכן, הקב"ה עשה גם גדול לפני אברהם ויצחק היו כאחד.

הנה, צריך להקשות הרי המצב הוא הרבה אנשים שדומים בעולם וכן, תאומים רבים אם כן, מה הפלא והחדוש הגדול בנס שקלסתר פניו של יצחק ואברהם היו שווים?

וידוע, המדרש המספר על שתי אחיות, שהיו דומות זו לזו והיתה אחת, נשואה בעיר אחת ואחרת, בעיר אחרת. ובקש בעלה של אחת, אשר חשד שהיא סוטה תחתיו, להשקותה במים המרים בירושלים, כששמעה זאת פחדה, משום שיזעה, שבאמת, סטתה תחת בעלה. פחדה לשתות המים המרורים

מִפֶּה גִלְמַד יִסּוּד גָּדוֹל יֵשׁ זְמַנִּים כְּשֶׁמְדַבְּרִים עַל אָדָם לְשׁוֹן הָרַע, יִשְׁתַּק וְנֹאמֵר עַל מִי שְׁשׁוֹתֵק בְּשַׁעַת מַחְלֶקֶת "תּוֹלָה אֶרֶץ עַל בְּלִימָה", שְׂכּוּחַ הַשְׂתִּיקָה שְׁלוֹ, מַחְזִיק אֶת הָעוֹלָם, אֲךָ יֵשׁ זְמַנִּים שְׁצָרִיךְ לַעֲמֹד אִיתָן וּלְשִׁנוֹת סְדְרֵי מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית, עַל דְּבָרֵי לְשׁוֹן הָרַע וְלִיצְנוּת וְלִהְעֵמִיד הָאֵמֶת עַל תְּלֵה!

וְכֹאשֶׁר מְדַבְּרִים שְׁמֻנְסִים לְפָגַע בַּתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, אוֹ בִּיסוּדוֹת חֲכָמֵינוּ צָרִיךְ הָאָדָם לַעֲמֹד אִיתָן וְחִזְק, עַד כְּדֵי מְסִירוֹת נֶפֶשׁ

אוֹמְרִים אֲנִי בְּכָל יוֹם "וְאֶהְבֶּתְךָ אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ בְּכָל נֶפֶשְׁךָ וּבְכָל מְאֹדְךָ" כְּשֶׁרוֹאִים שְׂרוּצִים לְפָגַע בַּהֲקַב"ה וּבַתּוֹרָתוֹ הַקְּדוּשָׁה, הָאֶהְבָּה לֵה' בְּכָל הַלֵּב, בְּנֶפֶשׁ וּבְמִמּוֹן.

הַחַיִּים הֵם כְּמוֹ גִלִּים בַּיָּם, פֶּעַם הַגֵּל גְּבוּהָ, פֶּעַם הַגֵּל מִנְמִיךְ, אֲךָ בְּסוֹף הַגִּלִּים מְגִיעִים לִיבֶשֶׁה לֹא יִתְפַּעֵל הָאָדָם, לֹא מֵהַעֲלִיָּה וְלֹא מֵהִירִידָה בְּסוֹף, הַכֹּל מְגִיעַ לִיבֶשֶׁה.

"אִם רָאִיתָ רָשָׁע שֶׁהִשְׁעָה מִשְׁחָקָת לֹו לֹא תִתְפַּעֵל" גַּם הַמֶּן הָרָשָׁע, אֲשֶׁר זָרַשׁ אֶשְׁתּוֹ וְחִבֵּר מְרַעִיו, יַעֲצוּ וְחִשְׁבוּ מִחֲשֻׁבוֹת רַבּוֹת, אֲךָ כְּאֲשֶׁר נִפְלַת הָרָשָׁע הַחֲלָה, הַכֹּל מִתְפָּרֵק וְנוֹפֵל לְרָשָׁע, חוֹמָה אַחֲרֵי חוֹמָה שָׁקֵר אַחֲרֵי שָׁקֵר, לְשׁוֹן הָרַע אַחֲרֵי לְשׁוֹן הָרַע, עַד אֲשֶׁר, כָּל אֲשֶׁר יַעֲזֵב וְחִשֵּׁב, מִסְתַּוָּבֵב עָלָיו וְעַל חִבֵּר מְרַעִיו, כָּפֵל כְּפָלִים וְאַחֲרֵיתָם עַדִּי אוֹבֵד.

בְּרַכָּה וְהַצְלַחָה וְיִשׁוּעָה מְרַבָּה

עֲגוּנָה, שְׁבַעֲלָה הַרְחִיק גִּדֹּד וְשָׁנִים רַבּוֹת הֵיחָה יוֹשֶׁבֶת שׁוֹמְמָה וְאַחֲרֵי יָמִים רַבִּים, יִשְׁבָּה בַּחֲנוּת וּבֹא אָדָם לַקְּנוֹת מִמֶּנָּה אֶת סְחוּרְתָהּ, כְּשֶׁהַבִּיטָה בּוֹ רָאָתָה שְׁזָה בַעֲלָה, אֲשֶׁר הֵלֵךְ מִשְׁכַּבְּרֵי הַיָּמִים. הֵלְכָה לְרַב, הִבִּיאָה הָאִישׁ עִמָּה לְרַב וְנִתְּנָה סִימָנִים בְּגוּפוֹ וְכוּן, אֲנָשִׁי הָעִיר הִכִּירוּ אוֹתוֹ בְּטַבִּיעַת עֵין, שְׁזָה הָאִישׁ פְּלוּנִי בֶן פְּלוּנִי, מִילְדֵי קַהֲלָתָם, בַּעַל הָאִשָּׁה הַזֹּאת וְהָאִישׁ, הַכְּחִישׁ בְּתַקְפָּה גְּמוּר, שְׁאִינְנוּ בַעֲלָה, אֲךָ מִשְׁלַחְצוֹ אוֹתוֹ מְאֹד שְׁיִתֵּן גֵּט, הוֹדָה שֶׁהוּא הַבַּעַל שֶׁל הָאִשָּׁה הַזֹּאת וְגֵרְשָׁה.

אַחֲרֵי כֵן, הֵלֵךְ מִשָּׁם וְהִגִּיעַ לְעִיר בְּשֵׁם פְּרַעֲסֵלָא וְשָׁמָּה הִכִּירָה אוֹתוֹ, אִשָּׁה אַחַת עֲגוּנָה, אֲשֶׁר גַּם הִיא מִחֲכָה שָׁנִים לְבַעֲלָהּ, אֲשֶׁר הֵלֵךְ וְלֹא שָׁב וְאִף הִיא מְשֻׁכָּה בְּפָנֶי הָרַב וְנִתְּנָה בּוֹ סִימָנִים וְאִף, בְּנֵי אוֹתָהּ קַהֲלָה טְעֵנוּ, שֶׁהוּא בֶן הַקַּהֲלָה וְלְבַסוּף הוֹדָה שְׁזָה הוּא וְנִתֵּן גֵּט.

הַנוֹדֵעַ בִּיהוּדָה פּוֹסֵק לְהֵלְכָה וּמְבִיא אֶת הַגְּמָרָא בְּמַסְכַּת סְנֵהֲדָרִין ל"ח מְצִינוּ גְּדֻלְתּוֹ שֶׁל הַקַּב"ה שְׁאָדָם טוֹבֵעַ כְּמָה טַבְּעוֹת בַּחוּתָם אֶחָד וְכֹלָם דּוֹמִים זֶה לָזֶה, אֲבָל הַקַּב"ה טוֹבֵעַ כָּל אָדָם בַּחוּתָמוֹ וְאִין אֶחָד מֵהֶם, דּוֹמָה לְחִבְרוֹ וְאִין פְּרַצוּפֵיהֶם דּוֹמִים וְהַנוֹדֵעַ בִּיהוּדָה, מִסְתַּפֵּק עַל כְּשִׁרוֹת הַגִּטוּין.

הֵנָּה מוֹצְאִים, שְׁאִין מְצִיאֹת שְׁשֻׁנֵי בְנֵי אָדָם דּוֹמִים בְּמֵאָה אַחַז אֶחָד לְשֻׁנֵי וּפְהָ, אֲצֵל אַבְרָהָם וַיִּצְחַק הַקַּב"ה שְׁנָה סְדְרֵי מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית וְשִׁנְיָהֶם הֵיוּ דּוֹמִים, כְּאֶחָד. מְדוּעָ? בְּשִׁבִיל שְׁלִיצְנֵי הַדּוֹר לֹא יֹאמְרוּ לְשׁוֹן הָרַע עַל יִצְחָק?!

אַנְתְּרָד

כּוֹחוֹ שֶׁל רִגְעַ

יֵשׁ לְכָל רִגְעַ מֵהַחַיִּים, כַּח גָּדוֹל וְחִזְק, אֲשֶׁר אִין לְשַׁעַר וּלְחֵתָאֵר אֶת מַעֲלָתוֹ, גְּדֻלְתּוֹ וְעֲצָמָת.

וְכֹךְ מְצָאנוּ, עַל אוֹתוֹ רִגְעַ "וַיְהִי אֲךָ יֵצֵא יֵצֵא יַעֲקֹב מֵאֵת פְּנֵי יִצְחָק אָבִיו וְעָשָׂיו אַחֲזוּ בָּא מְצִדוֹ" לְהַגִּיד נְסִים שְׁנַעֲשׂוּ לְיַעֲקֹב בְּאֵת הַכְּתוּב, שְׁאֵלוֹ הַקְּדִים עָשׂוֹ לְבּוֹא רִגְעַ אֶחָד כִּהֵן לֹא נִתְבָּרַךְ יַעֲקֹב, אִם יַעֲקֹב אָבִינוּ הִיָּה מִתְעַכֵּב בְּהִלְכָתוֹ עוֹד רִגְעַ וּמִמְשִׁיךְ בּוֹכּוֹחַ עִם אִמּוֹ עַל אֲשֶׁר אִינוּ רוֹצֵה לְלַכֵּת וּלְקַח אֶת הַבְּרִכוֹת עוֹד רִגְעַ אֶחָד, הַהֶפְסֵד וְהַנֶּזֶק הִיָּה הַפְּסֵד

"וַיְהִי כִּי זָקֵן יִצְחָק וַיִּקְרָא אֶת עֵשָׂו בְּנֵו הַגָּדֹל"

וְהֵנָּה, עֵלָה בְּדַעַתְנוּ מָה מַעֲלַת בְּכוֹר? הַכְּהֵנָּה, יִרְשָׁה כְּסָפִית לּוֹקַח כְּפָלִים וְעוֹד דְּבָרִים מְרַבִּים וּמַעֲלוֹת גְּדוּלוֹת וְצָרִיךְ לְהַבִּין, בֵּין יַעֲקֹב לְעֵשָׂו שְׁנֵי אַחִים הַבְּכוֹרָה הִיא קְדָמָת עָשָׂיו לְצֵאת לְאוֹרֵי הָעוֹלָם, בְּרִגְעַ אֶחָד; עַל רִגְעַ אֶחָד אֲפָשֶׁר לְקַרָּא בְּכוֹרָה, לְתַת כְּהֵנָּה, יִרְשָׁה כְּפָלִים וְאִף אֶת הַבְּרִכוֹת, אֲשֶׁר עִמָּקָם אִין דַּעַת אָנוּשׁ יְכוֹלָה לְהַשִּׁיג, אֲלֵא מִפֶּה גִלְמַד יִסּוּד גָּדוֹל: מָהוֹ כּוֹחוֹ שֶׁל רִגְעַ אֶחָד?!

מדוע? אמרו חז"ל: מבריאת העולם חפה המלאך לרגע המיוחד הזה לומר שירה לפני ה'.

לכלנו יש את הרגע המיוחד בחיים, אם יודעים לתפס אותו, מגיעים להשגות ולדברים גדולים ביותר.

וידוע דברי חז"ל: אם גוים תפסו חבורה של בנות ישראל כשרות ועמם נמצאת בת ישראל אשר חללה את עצמה ומבקשים הגוים שיתנו להם, בת ישראל אחת לחלל אותה ולא יחללו את כלם שלא יאמרו נתן את המחללת, שפך או כף חללה עצמה ונשאיר ונשמר על כל בנות ישראל קדושות, אלא ימסר נפש ולא ימסרו אף אחת מהן ושאלו חז"ל מדוע? אמרו חז"ל: שמא הרהרה בתשובה ואם הרהרה בתשובה, מעלתה ככל בנות ישראל הקדושות

וכך אמרו חז"ל: אדם שאמר לאשתו הרי את מקדשת לי, על מנת שאני צדיק גמור מקדשת ושאלו חז"ל מדוע? הרי אינו צדיק ואיך הקדושים על תנאי תופסים ותוצו ואמרו: שמא הרהר בתשובה ואם הרהר בתשובה, הרי הוא כצדיק גמור.

נקח עצמנו בכל כוחנו ונשתדל לנצל הזמן ולדעת מעלת כל רגע ורגע וכן, נזכה לתפס את השעה והרגע הנכון ולזכות לגאולה שלמה

ונזק לדורי דורות, הרגע הזה הוא שיצר והוליד את עם ישראל, על הרגע הזה עומד כל עם ישראל ועל אותו רגע, עמדו בצפיה וברעדה מלכי השמים, מי יצח ויקח את הברכות, יעקב או עשיו? ואותו רגע, יעקב תפסו והלך עמו והביא את הישועה והגאולה והחל והמשיך את עתיד עם ישראל.

וכך מצאנו בקריעת ים סוף הקב"ה אומר "וחזקתי את לב פרעה ורדף אחריהם ואכבדה בפרעה ובכל חילו וידעו מצרים כי אני ה'" ואמרו חז"ל: וידעו מצרים הנשארים וגם הנטבעים לפני מותם כי אני ה' וצריך להבין מלא הנשארים טוב שידעו את ה' אך הנטבעים שעוד רגע לא יהיו בני החיים מה לנו שידעו אלא, אף לאדם שעומד למות ובלבו ידיעה ואמונה בה', אף לרגע אחד, יש לרגע הזה מעלה גדולה ביותר!

ולכן, נשתדל בכל כוחנו, לחזק ולרומם הרגעים המיוחדים, לכל אחד מאתנו יש רגעים אשר אפשר להגיע עמם להשגות ולדברים מרוממים וגבוהים ביותר, נזהר לא להפסיד הזמנים הקדושים והמרוממים הללו.

וכך מצאנו, אצל המלאך של עשו שפגש את יעקב אבינו "ויותר יעקב לבדו ויאבק איש עמו עד עלות השחר" בעלות השחר בקש המלאך "שלחני נא"

אגרת ה

עֵדֵן לְנִשְׁמָה

מתבזים ואחרי זמן, חוזרים על אותה טעות ויודעים, שענשם יהיה מר ובזיונם יהיה חמור ובכל אפן, חוזרים על מעשיהם הרעים.

כך מצאנו אצל לוט, כאשר ברח עם שני בנותיו בתו הבכורה, השקתה אותו ביין והחטיאה אותו והתעברה מאביה ואמרו חז"ל: שבבקר הבין את אשר היה ושוב בלילה, שתה יין וידע שבתו השניה תחטא אתו וחזר על מעשיו.

הנה, ידעת מה היה אתמול בלילה, מדוע אתה שב על מעשיך? אלא, יש בנפש האדם, כח של הרס אים ונורא, להיות ככלב השב אל קיאו, האדם יודע שהולך לחרבן ולהרס, ושכבר נענש ונכוה

כשנתבונן באבימלך ובמעשיו, נתמה ונקשה מדוע נוהג בצורה בלתי חכמה, כפי שנהג? הרי על אותו אבימלך מספר, שהיה חכם ומשכל מבין עגן ויודע להנהיג את מעשיו, בצורה נבונה והנה, כאשר בא ליצחק אבינו, לדבר על עגן אשתו, רבקה אמנו, אשר רצה לקח אותה, הרי אותו אבימלך, כבר נענש בענשים חמורים וקשים, כאשר לקח את שרה אמנו לביתו, מדוע אותו איש חכם, לא למד מטעויותיו הקשות, אשר טעה עם אברהם ושרה ושוב, חוזר לבגו של אברהם, ליצחק ולרבקה אשתו?

אלא, התורה מלמדת אותנו יסוד גדול: ישנם אנשים, אשר הולכים בטעות מחלטת, נענשים,

ויש דבר אחר והוא, אדם אשר אינו משקר, אלא המצפון שלו ולבו מרגיש דבר והוא אומר דבר אחר, ממה שמרגיש מצפונו.

על השקרנים, עגשם חמור ביותר, אך גם מי שמרגיש במצפונו דבר ועושה ההפך ממצפונו, גם עליו נאמר, כמו שעבד עבודה זרה, לכן חובה גדולה עלינו להזהר ולהשמר, לא רק מן השקר, אשר עגשו חמור ביותר, אלא אף מן דבור הפוך מן המצפון ודובר אמת בלבבו לא רק אמת בפה, אלא אף אמת בלב.

נקבל על עצמנו, אף בשבת הקדושה הבאה עלינו לטובה, חצי שעה לפני הזמן, את קבלת שבת קדש.

השבת מעדנת את הנשמה, מעדנת את המדות מזככת את האדם לפני בוראו ובודאי, בימים קשים בנפש, כשמוסיפים מחול אל הקדש, "שבת היא מלזעק וכל הישועות קרובות לבוא".

אגרתו

כוחות בנפש האדם

כל אשר לאביו ברוחניות ובגשמיות, עומד הכל לילך לישמעאל אחיו, אשר לא הולך בדרך ה', כדברי חז"ל. הוא משחק, עובד עבודה זרה, חי חיי ליצנות וצחוק וקלות ראש, ודאי שזו חרדה גדולה ביותר, חרדה פרטית וכן חרדה לכלל.

אך חז"ל אומרים לנו חרדת יצחק יותר גדולה מזאת היתה, חרדת הרגע שעשו נכנס לפני יצחק. ונקשה, מה כל כך היה קשה לו ברגע זה? אלא כל עוד מאמינים באדם וסומכים בו, ובודאי אם נותנים בידו דברים רוחניים וכן, דברים גשמיים ובטוחים שהולך בדרך טובה, הנפש בוגיה בהבנה מסוימת כלפי האדם שחושבים טוב עליו, אך ברגע שמבינים שכל השנים האדם חי בטעות ולידו חי אדם שקרן, גנב, וגזלן, גואף וחסר לב, השבר של הנפש הוא שבר קשה ביותר והחרדה היא חרדה גדולה, אשר קשה לשאת אותה.

ולכן, יצחק אבינו, כל חייו האמין שעשו צדיק וחסיד, היה שואל אותו שאלות, איך מעשרים את התבן, את המלח, ליד יצחק היה נוהג כצדיק

ממעשיו, אך כעור, שב וחוזר לדברים הרעים, לכן, כשהאדם טועה ועשה מעשה לא טוב, צריך לעצור ולהחזיר בתוך נפשו את הטעות שעשה ותהיה חטאתו לנגדו תמיד ולא לברח מהמעשה הרע שעשה, ויבין עמק את טעותו, כתמרור, כסימן, כאזהרה לבאות, לא לשוב אל מעשיו הרעים.

אך אם האדם, עובד על עצמו, לשכח ולברח, יחזר על מעשיו הרעים ואף יגדיל לעשות יותר חמור מאשר עשה.

והנה, כשנתבונן עוד בפרשה, נמצא דיעקב אבינו אומר לאביו "ויאמר יעקב אל אביו אנכי עשו בכרך" והנה, הגמרא במסכת סנהדרין צ"ב אומרת: "כל המחליף בדבורו, כאלו עובד עבודה זרה" וקשה, מה הפרוש המחליף בדבורו, היה צריך לומר, כל המשקר מדוע של המחליף בדבורו? אלא, צריך לבאר ולומר, ישנם שני דברים: דבר אחד - שקר, אדם שמשקר, שזו מעלה קשה וחמורה ביותר;

"ויחרד יצחק חרדה גדולה עד מאד ויאמר מי אפוא הצד ציד ויבא לי ואכל מכל ואברכהו"

ומובא במדרש תנחומא, יצחק אבינו חרד שתי חרדות: חרדה אחת, בשעה שהיה על גבי המזבח עומד לשחיטה וחרדה שניה, כשנכנס עשו לקח את הברכות, אחרי שיעקב לקח אותם כבר ואיני יודע איזה חרדה היתה יותר גדולה, על גבי המזבח, או בשעה שנכנס עשו?

אך ממה שנאמר פה אצל עשו חרדה גדולה עד מאד אתה יודע שחרדה זו היתה גדולה מן חרדת יצחק על גבי המזבח.

והנה, צריך להבין כל אשר ישמע על עקדת יצחק, יזדעזע וזעזוע גדול יצחק אבינו, בן יחיד של שרה, שנולד בגיל מבוגר, אחרי נסים ונפלאות מרבים, גדל בקדשה וטהרה בבית אביו ואמו, אמו שומרת עליו מכל משמר, מגיע לגיל 37 ויודע את ההבטחה שהבטיח הקב"ה לאביו אברהם, זמן מועט לפני כן, כי ביצחק יקרא לך זרע, ורואה איך עוד כמה רגעים שוחטים ומקריבים אותו קרבן ורואה את

ידע במה מדבר כעס, כעס גדול ואמר: כל אדם שירצה שתיה בכביש, יעצר אותי לבקש שתיה! המשיך את דרכו רבי מאיר, בקש מהנהג להמשיך ולעצר אותו שוב ולבקש ממנו, פעם נוספת, שתיה לשותות, אך שוב האדם זעם וכעס, מדוע עוצרים אותו ומבקשים ממנו כך שתיה, כשוראה רבי מאיר שאדם זה קשה בדעתו, הניחו אותו והמשיכו, בנסיעה אחרי נסיעה, של יותר מכחצי שעה מצאו וראו משאית התהפכה ואנשים רבים סביבה ובצער

ויגון מדברים, שבעל המשאית נהרג בתאונה. עמד רבי מאיר בדמעות ואמר לנהג, ראיתי את מלאך המות מרקד על המשאית, אם היה עושה חסד עמנו ונותן לנו לשותות, היה מקרר במים האלו את האש, של מלאך המות.

בעז"ה, במעשים טובים, נשפיע שפע מרבה על כל בני קהלתנו הקדושה במעשים טובים בחסד וברחמים.

אנו מבקשים מעמקה דלבא, מכל אהובינו וחביבינו, אף שבת קדש זו שבת תולדות לקבל על עצמנו את

השבת הקדושה, חצי שעה לפני זמנה.

ידעו שיש מלחמה של הסטרא אחרא עם הקדושה, בקבלת שבת אנו מכניעים את הסטרא אחרא ובעז"ה אור חדש על ציון תאיר ובחוש רואים "והיה כי ירים משה ידיו וגבר ישראל" נצח ישראל לא יכזב" לא נירא ולא נחת ה' עמנו בכל אשר נלך".

יסוד עולם, אך כשהיה יוצא, היה רוצה, גונב, משקר, מלסטם את הבריות, מספר לכלם אני עושה כבוד אב ואם אני משמש את אבי בכח זה היה מוסיף חטא על פשע לכן, חרדת יצחק אבינו, היתה חרדה כל כך קשה, יותר מחרדת העקדה, הכאב של הבגידה באמון, של לקיחת התמימות והישר והאמת, שנתנו ביד האדם וההשתמשות שלו לצרכיו האישיים ולדע מעללים, היא קשה ביותר.

אך אדם אשר חושב להשיג את השגותיו במרמה, בצביעות, בשאלות איך מעשרים את התבן והמלח, יכול תקופה מסימת להצליח, כביכול, בדרכו, אך לבסוף מאבד ומפסיד את כל עולמו, כפי שעשו אבד את כל עולמו, אבד את הבכורה, אבד את הברכות ולדורי דורות עשו הוא סמל של רע, סמל של תאוה סמל של שקר וחסר ישר.

האדם לא יודע מה יעמד עמו, אדם לא יודע מה יתפתח עם בני משפחתו, מעשה טוב אחד יכול להצילו, מדברים חמורים וקשים.

שמענו מעשה של מו"ר זקני, רבנו מאיר אבוחצירא זצוק"ל, אשר באחד הימים נסע לעיר אחרת מעירנו אשדוד ובדרך נסעה לפניהם משאית, אשר היתה מעבירה משקאות ממקום למקום, בקש רבי מאיר מהנהג לעצר את המשאית ולבקש ממנה שתיה לשותות. בעל המשאית, אשר לא הכיר ולא

סגולה עצומה

קריאת קודש מהאדמו"ר רבי יאשיהו פינטו שליט"א
לעריכת הסעודה לכבוד הלילת בעל ה"בת עין"
רבי אברהם רב בן דוד מאוריטש - י"ב בכסלו

י"ב בכסלו הוא יום מיוחד בו חלה הלילת ה"בת עין" שהיה קדוש קדשים, צדיק גדול ובעל מעלות נשגבות וטובות גדולות, והיה אחד התלמידים של אדמו"רי טשטוביל, ותלמידו של רבי לוי יצחק נטרדיטשוב וע"א. שכל מי שבסביבת אותם צדיקים ודאי מעלות גדולה ורמה ביותר.

ל"בת עין" היתה מסירות נפש גדולה ביותר ואהבה גדולה לארץ ישראל, וכן מסירות הנפש כוכמים הקשים שהיו בארץ ישראל, בימים שהיה רעב, ורדיפות העינים שהיו קשות וחמורות מאוד, רעידות אדמה קשות וכדומה, ומספר כי באחת מרעידות האדמה הקשות היה לפלא עצום שלמרות החרב הרב היכן שעמדו ה"בת עין" ותלמידיו לא נחרב ולא נשבר.

וקבלו רבותו מדורי דורות כיום י"ב בכסלו לעשות הלילה וסעודה לעלי נשמת הצדיק גדול בעל ה"בת עין" שהיה קדוש קדשים...

... ודאי שבעלמית עליונים הצדיק הזה נמצא בבית דין של מעלה וסעודה שעורכים לכבודו כמחמת את הדינים ומשפיעה לכל אחד מאתנו ישועה וטובה גדולה. מתיק הדינים ורו הדבר הגדול והחשוב ביותר... לכן ישתדלו צדיקים בבתי מדרש של "שוכה ישראל" להשתדל לערך ב"ב בכסלו סעודה והלילה לכבוד ה"בת עין".

בשנה זו תהאיללה חלה ביום שלישי ובימי שלישי נתינים ב"שוכה ישראל" לקים גם סעודת מצוה לכבוד הושע בן בארי שנאמר "סעודי ה' ואשעי"...

... ידוע מה שאומר החוזה מלובלין על סעודת מצוה לכבוד הושע בן בארי ביום שלישי יש לזה כח גדול, "בוא טוב יקבל טוב משוב לשוב" להשפיעה גדולה מהקב"ה ובע"ה נהיה בלע תחת שמירתו הגדולה של הקב"ה שנאמר "שוכני אל באישן בת עין".

הקב"ה ישמרו ויצילו וירוממו, ועל ידי זה ישפע שפע מכל העולמות כוחות הצדיקים שוכני עפר שיהיו מליצי ישראל על כל טובה לנאילה שלמה.